

Bet. o. Lovf. om Hærens Ordning.

anset det for rettest at afvente Resultatet af Behandlingen af de to Forslag, uden at fremsætte Ændringsforslag til noget af dem. Hovedgrundlaget maa efter vor Opfattelse være givet, forinden der med Nytte kan forhandles og afstemmes over Enkeltsteder.

Skjøndt Dinesen, Termansen og Tvermøes nærmest maa slutte sig til det af Regeringen forelagte Forslag til en Revision af den nugældende Hærløve, have dog enkelte tilbørlige betydningsfulde Bestemmelser i dette ikke kunnet Andet end vække vor Betænkelse. Da en Udsættelse til 3die Behandling af Sagens hele Realitet efter vor Formening vilde være uheldig, have vi anset det rigtigst at lade vore Anstuelser med Hensyn til Sagens Ordning — skjøndt disse indbyrdes afvige noget fra hinanden — fremtræde allerede nu i Form af Ændringsforslag; til Belysning af disse have vi forenet os om følgende Udtalelser:

Som alt udtalt i Mindretallets Betænkning over Befæstningslovene, ønsker ogsaa det nærværende Mindretal en kraftig Udvikling af vort Søværn; men det vil ikke kunne medvirke til, at denne paa Befæstning af Hærens forsvarlige Uddannelse og Tjering, saameget mindre, som dens nærværende Ordning formentlig kan gives væsentlige Forbedringer uden forøget Udgift af større Betydning.

Meningen med Revisionsbestemmelsen i Hærløven af 1867, der i sin Tid først efter lange og meget omfattende Overveielser blev kaldt illvise, har selvfølgelig ikke været den, at man har tænkt sig 5 Aar efter væsentligt at ville forandre det ved Løven tilveiebragte Grundlag for Hærens Ordning. En Hæverordning er overhovedet en saa kompliceret Sag, at Fasthed og Bevarelsen af en rolig og sammenhængende Udvikling er af den største Bigtighed, medens Spring fra eet System til et andet maa anses som den sikreste Veie til at forspilde de indvundne, gode Frugter. Tanken ved at fastsætte en Revision har derfor fornuftigvis kun kunnet være den, at man vilde give en Leilighed til at rette de Mangler, som Gjennemførelsen i Praxis af Principerne og de dertil i Løven knyttede Bestemmelser maatte bringe til Klarhed, og kun at omstøbe disse paa saadanne Punkter, hvor de Forudsætninger, hvorpaa Bestemmelserne hvilede, have vist sig ikke at holde Stik.

Spørger man da nu, hvilke Resultater Erfaringen i saa Henseende har bragt, og holder man sig derved, i det Mindste hvad de fleste og væsentligste Punkter angaar, naturligt og nærmest til den Række af Udtalelser fra de militære Autoriteter, som ved Forelæggelsen af det tidligere Revisionsforslag ere blevne Udvalget meddelte, og som ikke vides ved senere Udtalelser at være blevne modificerede, saa kan Svaret gjennemgaaende ikke være

tvivlsomt, idet disse Udtalelser i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er fremkommet, med en for slige Forhold sjelden Overensstemmelse godtgjøre:

1. At den i Hærløven af 1867 fastsatte, første Uddannelsesetid er befunden tilstrækkelig til Opnaaelse af det ved Løven tilsigtede Formaal; men at den paa den anden Side navnlig for Fodfolkets Vedkommende ikke bør formindskes, ligesom ogsaa, at Anvendelsen af Rekrutbatailloner til større, samlede Øvelser forinden deres Uddannelse er tilendebragt, snarere er skadelig end gavnlig for denne.
2. At den i Hærløven af 1867 nedlagte Tanken om i ikke ringe Udstrækning at forsyne Hæren med frivillige, værnepligtige Befalingsmænd navnlig for Officerernes Vedkommende ikke er bleven fyldestgjort, idet den paaragneede Tilgang har været aldeles utilstrækkelig og derhos steds mere og mere aftagende.
3. At Reserveafdelingernes Besætning med faste Befalingsmænd og disses Kjendskab til de værnepligtige Befalingsmænd og til Mandstabet er for ringe, og overhovedet Tjenesten i disse Afdelinger for de Kommanderendes Vedkommende saa kortvarig og afbrudt ved saa lange Mellemrum, at denne Tjeneste kun kan virke lidet vækkende og opmuntrende paa de dertil afgivne Kræfter.
4. At Forstærkningsbataillonerne dels paa Grund af det for dem bestemte faste Befalingspersonales ringe Størrelse og dets Bessaffenhed og navnlig paa Grund af dettes fuldstændige Ubekjendtskab med det værnepligtige Befalingsmandspersonale og Mandstabet først efter en længere Tids Sammenarbeiden vilde kunne ventes at gjøre nogen virkelig Nytte.
5. At Tilgangen til de faste Befalingsmænd har været i stadig Aftagende, baade med Hensyn til Antallet af og Dygtigheden hos de Ansøgende; dette er for Officerernes Vedkommende navnlig begrundet i den lange Tid, der efter Bestemmelserne maa hengaa, forinden Vedkommende kan have Sikkerhed for at blive optaget blandt de faste Officerers Tal, og for Underofficerernes Vedkommende grundet dels paa den i Forhold til, hvad der for tjenes ved anden Virksomhed, lave Lønning (i hvilken Henseende der iøvrigt ved de senere Lønningsbestemmelser er gjort et heldigt Skridt fremad), dels paa de nugældende Pensioneringsbestemmelser, der indgyde Vedkommende Frygt for deres Eksistens, naar Hæren, efter gjennem en meget opslidende Virksomhed at have benyttet deres Kræfter, ikke længere tror at kunne bruge deres Tjeneste.